

L'unicorni per Antoni Albalat

En l'edat mitjana se sostenia que als unicornis només els podien caçar les donzelles. La bèstia mítica s'adormia a la falda de la verge i, aleshores, era capturada. L'unicorni era sempre una de les peces més cobejades, la més fascinant de la fauna fabulosa.

Simbòlicament s'ha comparat l'unicorni a la sageta espiritual, el raig solar, l'espasa de Déu a la revelació divina. L'unicorni és en els nostres dies l'RTVV, la capseta de les sentències, la fastuositat barroca i barroera dels socialistes valencians. La Garcia Lliberós el va ensinistrar i el va adormir, oferint-lo en safata d'or als integristes de la concòrdia, però les dones, en el temps dels unicornis eren considerades impures, i ara, malgrat els percentatges de galeria, la Garcia-Lliberós ha estat foragitada de la RTVV sense haver pogut escapar la banya.

Calia algú més adient amb el semblant

presidencial. Algú més ambigu, de florida paraula i minsos continguts. Algú disposat a acordar-se al ritme de la guitarra mora. Amadeu s'ha acoblat sempre en aquest regne, l'*enfant terrible* madurat amb seny i profundament sucursalista. Aquell que constantment discrimina —i això bé que en sabem prou a Castelló— allò que no siga genuí del cap i casal. No saben mirar més enllà de les Torres de Serrans. Factòtums d'un provincianisme arrogant, posicionat sempre pels criteris de la dreta més cavernícola. Perquè, superar els conflictes i les contradiccions només els fa recular —clar— com els carrancs, seguint dreces, només desitjaven ser els hereus del franquisme.

No deixa de ser simptomàtic que fins i tot líders d'AP a Castelló hagen mostrat la seua complanta pel nomenament d'Amadeu Fabregat. Com no, si s'han ressuscitat en el Consell d'Administració

fòssils polítics com el borrianenc Tarancon Fandós.

Cada dia és més clar que tindrem, des d'ara, Aitana en pla maximalista. Ja fa dies que a Amadeu, li van regalar un esquelet-carronya per llevar-li el mal gust del bec, dient que l'ús del valencià, a l'RTVV, ha de ser «flexible i natural, sense imposar dogmatismes a ningú. De tota manera, aquells que donen la cara hauran de ser bilingües».

¡Quin cinisme! La resta, com fins ara, haurem de seguir parant el cul. Lloada sia Madonna santa RTVV. Finalment, voltors s'empassaran l'unicorni. Trist guany el d'aquest país. □

Història d'una apropiació indeguda per Ernest Sabater i Siches

Quan fa més de dotze anys, tot estudiant la història de Catalunya i elaborant unes fitxes que havien de servir per dotar els professors de català d'un material mínim de coneixement i difusió de la nostra història —idea que després el grup que ho promovia va passar a Jordi Moners i que es va convertir en el llibre *Síntesi d'Història dels Països Catalans*— vaig adonar-me que la major part dels historiadors parlaven de les conseqüències de la ràtzia d'Almansor en termes d'independència o sobirania de fet dels primitius comtats catalans. Vaig pensar que, quan hi arribéssim, valdria la pena commemorar-ho i afegia, entre amics i coneguts: «vejam si podem arribar al Mil·lenari de la independència amb independència». No ha estat així, sinó tot al contrari.

Veient que ningú no en parlava i tot just faltava un any per arribar al 1988, vaig decidir-me a parlar-ne amb Enric Borràs, editor i director d'*El Llamp* i hi vaig publicar un treball que constava d'una cronologia, la reproducció de la carta del monjo Gerbert al comte Borrell invitant-lo a renovar el vassallatge, i una crida a la celebració popular del Mil·lenari, adreçada a les entitats catalanes. Aquest treball va aparèixer en el núm. 69 d'*El Llamp*, corresponent al 12 de març de 1987 i també va ser reproduït a la re-

vista *Escola Catalana* de la DEC (Delegació d'Ensenyament Català), d'Òmnium Cultural del mes d'abril, ja que aquesta entitat estava compromesa en la reivindicació de l'ensenyament de la història a les escoles i jo, com a redactor en cap de la publicació, participava d'aquestes inquietuds i vaig assistir a unes reunions amb aquesta finalitat en el si del CEDEN, delegació d'Òmnium també, orientada a la propagació de la història nacional.

Uns mesos més tard, concretament a l'octubre, Esquerra Republicana presentava aquesta idea cosa que, com que ja era pública, podia fer perfectament al Parlament de Catalunya i el govern de la Generalitat acceptava la proposició unànime de celebrar-ho «amb la dignitat deguda». El mes de febrer, el president Pujol anuncia la invitació al rei d'Espanya per presidir els actes del Mil·lenari. El posterior desenrotllament de la preparació dels actes bandejava la paraula «independència» i —després de deixar de banda l'expressió simplista «Mil·lenari de Catalunya»— s'inclinava per l'expressió «Mil·lenari de la naixença política de Catalunya».

Només es va anunciar la invitació al rei, Esquerra Republicana es va retirar de la comissió organitzadora i ben aviat van començar a aparèixer les opinions disformes dels grups independentistes i d'al-

tres grups polítics i sindicals minoritaris. Tot això va desembocar en la recollida de signatures encapçalada per més de setanta càrrecs municipals i l'acte del 14 d'abril a l'Aula magna de la Universitat de Barcelona.

En resum, la idea del Mil·lenari, que sorgeix per reivindicar la idea d'independència i la consciència nacional i històrica, ha estat desviada i convertida en un acte justament contrari al que commemoràvem en relació al comte Borrell II.

La plaça de Sant Jaume, presa policialment, buida de públic, i les detencions d'independentistes que durant aquests dies enganxaven cartells de protesta i, durant l'acte, la detenció dels membres de la Crida que engegaven coets en senyal de disconformitat, han marcat una divisió clara: els que eren dins, protegits per les forces de sempre, i els que eren fora, perseguits per aquestes forces. ¿Això no farà pensar a alguns que es trobaven *dins*? ¿No s'assembla massa a altres moments històrics, però a l'inrevés? ¿No és el negatiu dels fets del Palau de la Música Catalana? ¿Qui ha canviat, doncs? ¿Què no ho ha fet? □